

A világirodalom egyik nagy alakjának, Puskinnak közismert szokása volt, hogy minden húsvét reggelen kinyitotta egy rabmadarának kalitkáját, odavitte az ablakhoz, és boldogan figyelte, hogyan találja meg a madárka a szabadságra vezető utat. Puskin tán mindenkinél jobban értette azt az evangéliumot, hogy húsvét a szabadulás ünnepe.

Azzal a ténnyel, hogy Isten feltámasztotta Fiát, kinyitotta az emberiség ősrégi kalitkáját, börtönét, a halál birodalmát. Húsvétkor Isten mindennél világosabb jelét adta annak, hogy Ő az embert nemcsak politikai értelemben vett szabadságra, emberi méltóságra és emberi jogok élvezésére teremtette, hanem elsősorban belső, lelki szabadságra.

Húsvét ünnepének igazán örvendezni és érte hálát adni csak akkor tudunk, ha átéljük mi is a húsvéti csodát, Krisztus feltámadásának szabadító erejét.

Mitől szabadít meg minket Krisztus győzelme? Egy szóval is felelhetünk: a félelemtől. A szenvedés, a bűn, a halál félelmétől. És ez a félelem nem gyávaság. Mert a mai ember nem fél többé a túlvilágtól, angyali lényektől, misztériumoktól vagy éppen babonáktól. Annál inkább a munkanélküliségtől, az alattomosan rántóró rákbetegségektől, az atombombától, az öregedéstől, a magánytól. A modern lélektantudós, Frankl szerint korunk betegségének gyökere a haláltól való félelem. Mintha az emberiség egy nagy ólomkamrában élne, amelynek teteje mindennap lefelé ereszkedik pár millimétert.

De Jézus Krisztus győzelme új életet, új reményt ad nekünk is.

Az ókori vallások nagy mitológiai hőseinek sohasem sikerült teljesen kitörniük a halálból. Orfeusznek hátra kellett hagyni Euridikét, a sumérok napistenének minden éjszakát a pokolban kellett töltenie, és Ozirisznek is csak alvilági élet jutott.

Krisztus azonban feltámadt a halálból, és ez a záloga annak, hogy minket is így elevenít meg.

Héder László
református teológiai hallgató (Budapest)

Felvirradt áldott szép napunk...

Mind szövegét, mind dallamát Herman Miklós (kb. 1500–1561) készítette. A húsvéti öröm, az életnek a halálon vett győzelme hatja át az egész éneket. Először 1560-ban, a szerzője halálát megelőző esztendőben jelent meg egy, az egész esztendőre való vasárnapi evangéliumokat tartalmazó gyűjteményben. Valaki egyszer úgy jellemezte ezt az éneket, hogy megragadó szépsége abban fejeződik ki, amit Krisztus értünk tett életével, halálával és feltámadásával, amint egész keresztényen voltunknak *nem az a csodája és az öröme, amit teszünk* vagy tehetünk, hanem az, *amit Isten tett értünk*. Áprily Lajos fordításában az ének legalább olyan szép, ha nem szebb, mint német eredetije.

Ujjongó, lelkes dallamát akár mai keletkezésűnek is el lehetne fogadni. Egyike a német énekköltés legszebb, legkifejezőbb dallamainak. Ennek köszönhető, hogy a több mint négyszáz éves ének olyan frissen hangozik, de *csak akkor*, ha könnyedén és élénken, lendületesen énekeljük, csupán a verzzakokat lezáró „Halleluja” refrént vesszük kissé nyugodtabb tempóban.

Csomasz Tóth Kálmán
(A *Dicsérjétek az Urat* c. könyv részlete,
Kálvin Kiadó, Budapest 1995 – az 1971-es kiadás utánnymósa)